

HEMSTÄLLAN

2004-04-01

Justitiedepartementet
103 33 STOCKHOLM

Hemställan om lagändring – språk i bokföringen

Bokföringsnämnden hemställer att regeringen tar initiativ till att Bokföringslagen (1999:1078; BFL) kompletteras med bestämmelser som anger vilka språk som får användas i bokföringen och/eller vem som skall svara för översättningskostnaden vid granskning.

I årsredovisningslagen (1995:1554) finns en bestämmelse som anger att årsredovisningen ska upprättas på svenska i vanlig läsbar form (2 kap. 5 §). Motsvarande gäller för bokslut enligt 6 kap. 4 § Bokföringslagen (1999:1078). Någon bestämmelse om språk i redovisningen övriga delar (löpande bokföring m.m.) finns emellertid inte.

För vissa delar av bokföringen saknar en reglering av bokföringsspråk betydelse. De består nämligen helt eller i väsentliga delar av siffror. För att förstå bokföringen är man då inte beroende av om det finns text. För verifikationer som upprättats av annan och mottagits av den bokföringsskyldige gäller vidare att de utgör räkenskapsinformation och därför är och måste vara en del av företagets bokföring, oberoende av språk.

För andra delar av bokföringen är bokföringsspråket av större intresse. Det gäller naturligtvis för egenupprättade verifikationer men också för t.ex. systemdokumentation och sådana ledtexter som är nödvändiga för att förstå bokföringen.

BFN föreslog i ett remissvar 1998 (bifogas) att en bestämmelse om språk i redovisningen skulle införas. Under tiden från 1998 har frågan med viss regelbundenhet ställts muntligen till BFN. Frågan har nu också ställts skriftligen (bilaga).

Som BFN påpekade i sitt remissvar 1998 finns det inga vägande skäl för att kräva att alla redovisningshandlingar skall vara på svenska. Andra redovisningshandlingar än årsredovisningen är inte tillgängliga för företagens externa intressenter, utan endast för företaget och vissa externa granskare.

Enligt BFNs mening är avsaknaden av en regel om bokföringsspråk problematisk av flera skäl.

För det första är det vanligt att företag som är bokföringsskyldiga i Sverige ingår i en utländsk koncern. Den fråga som kan ställas och som ställs är om det inte är tillåtet för dessa företag att använda koncernspråket i bokföringen ens i de fall detta är ett världsspråk som engelska eller språket i ett grannland såsom norska eller danska. De praktiska konsekvenserna av en regel som tillåter detta är marginella. Om slutsatsen skulle vara att detta inte är tillåtet leder det emellertid till betydande kostnader för företagen. Det bör också framhållas att en regel som enbart tillåter svenska som bokföringsspråk begränsar konkurrensen både när det gäller redovisningstjänster och bokföringssystem. För närvarande pågår också en utveckling som innebär att bl.a. redovisningstjänster samordnas inom större, internationellt verksamma, företag. Frågan om redovisningsspråk är därför mycket aktuell.

För det andra finns det företag som i sin bokföring använder främmande språk som en utomstående granskare som är verksam i Sverige vanligen inte behärskar. Det kan vara frågan om en skatterevisor, konkurs- eller brottsutredare. De praktiska konsekvenserna av att företagen använder främmande språk i bokföringen kan vara betydande. Det kan öka kostnaderna för en granskning eller i vissa fall helt omöjliggöra en sådan.

En tolkning av BFL leder lätt till slutsatsen att antingen alla språk utom svenska är förbjudna eller att samtliga främmande språk kan användas i bokföringen. Ingendera av dessa tolkningar leder som framgått till något bra resultat. Enligt BFNs uppfattning är det därför angeläget att det ställningstagande som gjordes i samband med tillkomsten av bokföringslagen omprövas och att frågan om vilka språk som får användas i bokföringen får ett avgörande. Frågans karaktär innebär att det är lämpligt att bestämmelser om bokföringsspråk ges i lag.

Denna hemställan har beslutats av BFN i plenum.

Hans Edenhammar
ordförande

Anders Bengtsson
kanslichef